

Den Menneskelige moral før i tiden og i dag

Visende til § 234, vil undertegnede gerne komme med nogle historiske kendsgerninger der viser, at den menneskelige moral før i tiden, faktisk var højere end antaget og at nutidens moralister fungerer på et lavt niveau.

Til de upolyste skal det nævnes, at fallos er det samme som det mandlige kønslem og yoni er det kvindelige kønsorgan.

Hos israelitterne bestod Jehovahs vigtigste funktion i at skabe børn, og i kabbalistisk fortolkning viser bibelens esoterisme ubestrideligt, at det allerhelligste i templet simpelthen var et symbol på moderskødet. Dette er bevist gennem den numeriske fortolkning af bibelen i almindelighed og 1. Mosebog i særdeleshed. Jøderne har overtaget denne idé fra ægypterne og inderne, hvis allerhelligste hos de første er symboliseret ved kongens kammer i den store pyramide og hos de sidste ved den akoteriske hinduismes yonisymboler.

Fallosdyrkelsen udviklede sig, da man mistede nøglerne til symbolernes egentlige betydning. Det var den mest skæbnesvangre afvigelse fra sandhedens og den guddommelige kundskabs lige vej ind på fiktionernes afveje, hvor disse gennem forfalskninger og præstelig ærgerrighed blev ophevet til dogmer. »Kongens kammer« i Cheopspyramiden er således et ægyptisk »allerhelligste«. Under indvielsesmysterierne måtte aspiranten, der repræsenterede gudinden, stige ned i sarkofagen som symbol på den livgivende stråle, der trængte ind i naturens frugtbare moderskød, og sarkofagen var symbolet på det kvindelige princip. Indgangen til kongens kammer, som er moderskødet, er så lav, at man må bøje sig for at komme ind. Man skal bøje sig så langt ned, at den stilling der indtages, er den samme stilling en mand indtager, når han bøjer sig over sin kvinde og trænger ind i hende.

De gamles sanctum sanctorum, var den niche der fandtes i vestenden i templet, omsluttet af vægge på tre sider og åbningen var skjult af et forhæng. Det var fælles for alle oldtidens folkeslag. Der var dog en stor forskel på den skjulte mening med dette symbolske sted i hedningernes og jødernes esoterisme. Hedningerne stillede en sarkofag i nichen, hvori den solgud lå, til hvem templet var viet, og den blev betragtet med den største ærbødighed. Esoterisk symboliserede den verdensaltets, solens, dagens og menneskets genopstandelse. Solen var det mest poetiske og samtidig det mest

storslåede symbol på himmelhvelvingen, ligesom mennesket — gennem sine reinkarnationer — var det på jorden. Jødernes afstandtagelse fra deres hedenske naboer gjorde, at de dannede en national-levitisk stat, ved akoterisk at fremstille deres allerhelligste som det mest højtidelige tegn på monoteisme, mens de asoterisk kun betragtede det som et universelt fallisk symbol.

I bibelen er de hebraiske ord sac' og n'cavah oversat ved »mand« og »kvinde« (1. Mosebog, kapitel 1 vers 27). Den rigtige oversættelse er lingam (fallos) og yoni (moderskød).

I Indien bruger man også udtrykket moderskødet og det bliver også æret som det allerhelligste og det symboliseres ved koen og hentyder til menneskets åndelige undfangelse og fødsel, eller rettere, til dets genfødsel og genrejsning og til mennesket der bøjer sig forover ved indgangen til det allerhelligste, rede til at passere igennem naturens moderskød. Hinduens religion løsriver ham fra denne jord. Derfor er koens symbol i sin indre betydning, selv i vore dage, et af de mest storslåede og filosofiske af alle.

Hos semitterne symboliserede det foroverbøjede menneske åndens fald ned i stoffet og de forherligede dette fald og denne fornærelse med det resultat, at Guddommen blev draget ned på menneskets trin.

Mens kabbalisterne kun kendte Ain Soph (det grænseløse absolutte) og mysterierne »guders«, havde levitterne ikke nogen gud i deres niche, men pagtens »hellige ark« — deres »allerhelligste«.

Når denne niches esoteriske betydning er klarlagt, vil de uindviende bedre kunne forstå, hvorfor David dansede »blottet« foran pagtens ark og var så ivrig efter at synes ringe for sin »Herres« skyld og ydmyg i sine egne øjne. (2. Samuelsbog, kapitel 6 vers 16—22). Arken er mysterierne bådformede argha. Anvendt på denne måde, svarer arke til det hebraiske udtryk rasit eller visdom — et ord, der rummede forestillingen om sindbilledet på den kvindelige avlende kraft, den arc eller arca, hvori komten til hele

naturen antages at flyde på, eller ruger over den store afgrund i det mellemrum, der indtrådte efter hver verdensperiode.

Den jødiske pagtens ark havde nøjagtig den samme betydning, men med den tilføjelse, at de i stedet for en smuk og kysk sarkofag, som den man så i hedningernes allerhelligste, gjorde arken endnu mere realistisk i sin konstruktion ved de to keruber, der sad på pagtens ark med ansigtet mod hinanden og vingerne breddet ud på en sådan måde, at de dannede en fuldent yoni. Avlingssymbolens betydning forstærkes af de fire mystiske bogstaver JHVH, som er Johovah.

Jod betyder det mandlige lem. He moderskødet, Vau en hage eller krog, et søm, og endnu et He, der også betyder en åbning. Det hele udgjorde det fuldkomne sindbillede eller symbol eller J(e)H(o)V(a)H, det mandlige og kvindelige symbol.

»Hov kan gå op på Herrens bjerg (det høje sted)?« »Hvo kan stå på Hans hellige sted (Hans kadushu)?« (Salme 24 vers 3). Kadesh kan i én forstand betyde at »vie«, at »hellige«, at »helliggøre«, ja endog at »indvie« eller »skille ud«; men det betyder også udførelse af vellystige riter. Venus dyrkelse — men den rette fortolkning af ordet kadesh finder man i 1. Mosebog, kapitel 38 vers 15 — 22, 5. Mosebog, kapitel 23 vers 17 og Hoseas' Bog, kapitel 4 vers 14, hvor det er oversat ved skøge.

Bibelens »hellige« kadeshim var det samme som danserinderne i de senere hinduiske pagoder. De hebraiske kadeshim boede ved »Herrens hus, hvor kvinderne vævede kjortler til Asjera«, d.v.s. til Venus § Astartes billede (2. Kongernes Bog, Kapitel 23 vers 7).

Dansen som David udførte omkring arken, var en »rundsans« og det samme var tilfældet med Silos døtres dans (Dommerbogen, kapitel 21 vers 21 og 23). Det var den samme dans Baalprofeterne dansede omkring alteret (1. Kongernes Bog, kapitel 18 vers 26). Det karakteristiske træk ved den sabæiske gudsdyrkelse var, at dansen symboliserede planeternes bevægelse omkring solen.

Der er ingen tvivl om, at jøderne fra begyndelsen har været lingamdyrkere på linie med det, man ser i nutidens Indien. Jøderne har også overtaget hedningernes eksoteriske riter og Jehovah står således på samme niveau med de lingam og yonisymboler, der ses i Indien.

Ved arkæologiske udgravninger er der fundet beviser for, at det var kvinderne der var de oprindelige fallosdyrkere og at det var kvindens ønskemål, som bestemte den mandlige fallos' endelige størrelse. Udgravede

gudindetempler i mellemøsten har afdækket fallos i alle former og størrelser. Der var en overflod af dem og foruden fallossymboler blev der også fundet symboler som tyrehorn og de to symboler er de eneste mandlige kendetegn, der er fundet i de gamle helligdomme. Det ser ud som om, at det eneste ved en mand, som kvinderne satte pris på, var hans lem, der var skabt til deres fornøjelse og nydelse.

»Det var kun for at behage gudinden, at de mandlige kønsymboler i stor mængde findes i hendes templer«. Betegnende nok var det i den ægyptiske mytologi Isis selv, den største gudinde, der grundlagde fallosdyrkelsen. Da Typhon myrdede hendes ægtefælle Osiris og skar ham i småstykker, gik Isis rundt og samlede stykkerne op, men ingen steder kunne hun finde hans penis. Hun gav derfor ordre til, at man skulle lave en lingam af træ, og denne stillede hun op i sit hovedtempel i Theben. Det er derfor, at alle gudindetempler i Øvre og Nedre Ægypten var prydet af sten eller træfallos.

Først med den patriarkalske revolution blev fallosdyrkelsen den særinteresse for mænd, som den stadig er. Da mændene overtog fallosdyrkelsen, gik de amok og ud i latterlige yderligheder, som mænd plejer at gøre, når de overtager kvindelige sysler.

Når jøder før i tiden skulle sværge, var det ikke på biblen som de kristne gør det, men på deres kønsdele. »Læg din hånd på (eller under) mit lår og sværg«, sagde de, og brugte ikke ordet »lår« som andet end en forskønnende omformning af noget, man ikke ønsker at nævne ved rette navn. Hvis en kvinde med sin hånd rørte ved sin mands hellige kønsdele, var det en forbrydelse der påkaldte streng straf — intet mindre end afhugning af den forbryderiske hånd.

Efter den patriarkalske revolution i Indien, var der heller ingen grænser der for mændenes fallosdyrkelse. På et bestemt tidspunkt af dagen var det sædvane, at præsten gik rundt i gaderne og ringede med en lille klokke. Den skulle kalde alle troende kvinder til deres pligt — at kysse og kærtegne præstens genitalier. Det var også i Indien, at den mandlige fallicisme nåede sit højdepunkt med historien om »den største lingam i verden«. Denne form for allegori var uden tvivl en form for propaganda, der skulle prøve at vinde kvinderne for en skik, som de — måske på grund af dens overdrivelse — var blevet trætte af.

I den arkaiske tid førte kvindernes fallosdyrkelse ofte til

Töroya Björ

Tórshavn tlf. 13434
Leirvík tlf. 43038
Klaksvík tlf. 55454
Tvøroyri tlf. 71025

SÍÐAN 1888

Tit ringja

sosialurin,
tlf. 11820

— vit skriva

**Keypið
føroyskar
toilett-
og køksrullur**

sosialurin

tlf. 11820